

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. V. Ut Sacerdos ubique gentium potest audire Confessiones, olim
sufficiebat legitima approbatio cujuscumque Episcopi. Sed hodie videtur
requiri approbatio Episcopi Diœcesani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

latorum pertinet, præsentare Religiosos Episcopo, ut ab ipso approbentur. Igitur præsentatio & approbatio & concessio jurisdictionis aliter facta, in Ordine Prædicatorum nulla est. Et similiter nulla erit in aliis Ordinibus, ubi constitit de eadem voluntate Prælatorum.

Sicut autem potest Ordo impedire, ne licentiam Episcopalem Religiosi obtineant; quid ni similiter possit revocare licentiam, semel legitime obtentam? Nam in prædicto Brevi revocantur licentiæ & immunitates non solum concedendæ, sed etiam concessæ Religiosis ejusdem Ordinis ad Confessores eligendos, & Confessiones audiendas, quas ipse Magister Ordinis revocandas duxerit; ergo licentia Episcopi non solum in fieri, sed etiam in conservari dependet à voluntate Magistri Ordinis.

Ex quo patet responsio ad alia argumenta Portel, quæ omnia supponunt, quod probandum erat, licentiam Episcopi non dependere in conservari à licentia seu voluntate Prælatorum Ordinis, sicut licentia Prælati non dependet à licentia seu voluntate Episcopi. Sed, sicut dixi, hoc probandum oportuit, non suppositum. Nos autem probavimus contrarium. Hic ergo erit finis istius controversiæ.

Tantum addo unum verbum; qui obtinisset jurisdictionem ab Episcopo, abque legitima præsentatione suorum Superiorum, estò validè absolveret subditos istius Episcopi, equidem invalidè subditos alterius Episcopi, quos alioquin validè absolveret, si esset præsentatus legitime à suis Superioribus. Ratio patet ex supra dictis: quia sine legitima præsentatione non accipit jurisdictionem à Pontifice, sed tantum ab Episcopo, qui non potest dare jurisdictionem absolvendi alienos subditos.

His facilioribus controversiis ita expeditis (bene, an malè, relinquo iudicio benigni & prudentis Lectoris) accingo me resolvendis controversiis difficilioribus, & quæro Primò; A quo Episcopo debeat Confessarius approbari? Respondeo autem:

CONCLUSIO V.

Ut Sacerdos ubique gentium posset audire Confessiones, olim sufficiebat legitima approbatio cujuscumque Episcopi. Sed hodie videtur requiri approbatio Episcopi Diocesani.

Per Episcopum hic intelligo omnem illum & solum, qui habet jurisdictionem Episcopalem aut quasi in foro externo respectu personarum sæcularium. Unde consecratus Episcopus, si Episcopatum non habeat, sed merum

titulum, approbare non potest. Similiter qui est electus tantum in Episcopum. Poterit autem is, qui electus est & confirmatus, licet nondum consecratus sit; quia jam est verus Episcopus, & potest jurisdictionis actus exercere; ergo approbare Confessarios; licet enim hæc approbatio non sit per se actus jurisdictionis, quia per eam non dicitur aliquid jus inter partes; equidem est sententia juridica seu testimonium authenticum idoneitatis Sacerdotis, sine quo Sacerdos est incapax jurisdictionis sacramentalis. Et ideo venit sub actu jurisdictionis, & non Ordinis.

Si autem quæritur; an ergo invalidè detur ab excommunicato vitando? Respondet Henriquez lib. 3. de Pœnit. cap. 6. n. 3. negativè; quia, inquit, non est delegatio jurisdictionis.

Idem docet lib. 3. de Confr. c. 13. n. 3. ibi; Parochus licet sit excommunicatus nominatim, vel suspensus ab officio & jurisdictione, posset dare alteri Sacerdoti, etiam non exposito, licentiam ungendi: ut Episcopus potest approbare tamquam idoneos ministros pro officio audiendi Confessiones, aut prædicandi; quia licentia hæc non est per se actus jurisdictionis, quamvis non posset delegare jurisdictionem absolvendi.

Oppositum docet de Scildere in Synopsi de Sacram. §. 98. in principio dicens: Approbans juxta Declarationem Urb. VIII. debet esse Diocesanus seu Ordinarius, qualis est habens jurisdictionem Episcopalem: ex quo sequitur, quod approbatio, licet non sit actus jurisdictionis, sit tamen actus jurisdictionem habentis, adeoque invalidè detur ab excommunicato vitando. Hæc ille.

Nec dixeris; petit principium, hæc enim est quod quæritur; an approbatio sit actus habentis jurisdictionem. Respondetur quippe; communiter supponitur & docetur, per Episcopum intelligi non eum, qui habet Ordinem Episcopalem, sed qui habet jurisdictionem Episcopalem. Alioquin cur Episcopus titularis tantum, non poterit validè approbare? Hoc autem supposito consecrarium videtur, ut dicit ille Auctor, excommunicatum vitandum invalidè approbare, utpote qui pro tempore excommunicationis careat jurisdictione Episcopali, non minus, quam Episcopus titularis.

Quod autem sufficiat semel habuisse illam jurisdictionem, unde constat? Sanè, ut diximus Conclusionè 3. non sufficit habuisse beneficium parochiale, ut sine ulteriori approbatione possit Sacerdos audire Confessiones; ergo similiter non sufficit habuisse jurisdictionem Episcopalem, ut Episcopus possit validè approbare, sed oportet actu habere eam, idque liberam & expeditam; quia habere eam, sed impeditam per censuram mortaliter est eam non habere: veluti si omnes subditi

105.
An approbatio invalidè detur ab Episcopo excommunicato.
Henriquez.

De Scildere.

106.
Obiectio diluitur.

An sufficit habuisse jurisdictionem Episcopalem.

103.
Respondetur ad alia argumenta.

Qui obtinet jurisdictionem ab Episcopo absque legitima præsentatione non potest absolvere subditos alterius Episcopi.

104.
Quis hic intelligatur per Episcopum.

subditi alicujus Episcopi subito extinguentur, peste v. g. vel gladio, quousque novos recipiat, caret jurisdictione Episcopali, & per consequens juxta jam dicta nequit validè quemquam approbare, estò aliquando habuerit jurisdictionem Episcopalem; similiter Episcopus degradatus verbaliter vel realiter. Quid enim interest ad potestatem approbandi, quòd aliquis in perpetuum privetur suà jurisdictione, vel quòd solum ad aliquod tempus? Itaque posterior sententia magis placet, supposita communi sententià, quòd Trident. requirens approbationem Episcoporum; potiùs attenderit ad jurisdictionem Episcopalem, quàm consecrationem.

107. Vicarius Episcopi potest approbare.

Ex qua etiam sententia sequitur, quòd Vicarius Episcopi, tamquam unus cum Episcopo, & eadem jurisdictione utens, validè approbet, quod usus confirmat. Quid miramur? Quippe Concil. non dicit ut Episcopus per suum Vicarium, sicut alia, quæ sunt meræ jurisdictionis.

An etiam Capitulum Sede vacante, Abbates aliqui vel Prælati exempti.

Major difficultas esse posset de Capitulo Sede vacante, & de nonnullis Abbatibus vel aliis Prælatibus exemptis, qui in foro externo exercent jurisdictionem Episcopalem respectu secularium; ita ut hi Abbates, vel alii Prælati nulli Episcopo subiciantur, sed immediatè Summo Pontifici; similiter seculares illi soli Abbati, vel alteri Prælato exempto, & Summo Pontifici.

Proponitur ratio dubitandi.

Ratio autem dubii est: quia ipsi non sunt Episcopi, & verbum Concilii videtur in rigore & propriè intelligendum. Accedit quædam responsio Cardinalium in hæc verba: *Nullus præterquam Episcopus se interponere debet in his, quæ spectant ad approbandos Sacerdotes sacra Consecrationis ministros.*

108. Capitulum possit probatur.

Nihilominùs satis certum videtur Capitulum Sede vacante per suum Vicarium posse approbare. Probatur 1. ex usu. Secundò; quia tota Episcopalis ordinaria jurisdictione quoad omnia, in quibus non reperitur jure limitata, residet in tali Capitulo; argum. cap. *Si Episcopus 3. de Supplen. neglig. Prælat. in 6. Si Episcopus à paganis aut schismaticis capiatur: non Archiepiscopus, sed Capitulum ac si Sedes per mortem vacaret illius, in spiritualibus & temporalibus ministrare debet.*

cap. 4. eod.

Et cap. 4. eodem: *Ecclesia Cathedrali vacante, Visitator ab alio, quàm a Rom. Pontifice deputari non potest: nisi fortè Capitulum in spiritualibus & temporalibus negligentè aut perperam administrat.*

c. 42. de Elect. in 6.

Item cap. 42. de Elect. in 6. *Is cui procuratio seu administratio Cathedralis Ecclesia plena & libera in spiritualibus & temporalibus à Sede Apostolica (cui soli hoc competit) est commissa: potest (alienatione bonorum immobilium duntaxat exceptà) omnia, quæ jurisdictionis Episcopalis existunt, & quæ potest electus exequi confirmatus, liberè exercere.*

Atqui Sede vacante, procuratio seu administratio Cathedralis Ecclesia plena & libera in spiritualibus & temporalibus, à Sede Apostolica est commissa Capitulo, ut patet ex juribus allegatis; ergo potest omnia, quæ jurisdictionis Episcopalis existunt, & quæ potest electus exequi confirmatus, liberè exercere. Subsumo iterum: Atqui electus confirmatus potest approbare Sacerdotes ad audiendas Consecrationes; ergo &c.

109. Occurrit Objectiones c. 2. Ne lat. vacante.

Nec obstat cap. 2. Ne Sede vacante. ibi: *Cum nusquam invenitur cautum in iure, quòd Capitulum vacante Sede fungatur vice Episcopi.* Non obstat, inquam, quia continuò attingitur: *In collationibus præbendarum.* Exceptio autem firmat regulam in contrarium. Et ideo signanter dixi: *Quoad omnia, in quibus non reperitur iure limitata.* Nusquam autem excipitur approbatio Consecratorum.

Sede vacante Capitulum confirmat & infirmat electiones, ut habetur cap. Cum olim 14. de Major. & obed. ibi: *Mandantes eisdem, ut cum Ecclesia Messan. vacet ad præfens, electionem suam confirmandam, prout de iure fuerit, vel etiam infirmandam præsentem Capitulo Messan. quid ni etiam possit approbare & reprobare Consecrarios?*

Et verò si vacante Episcopatu Capitulum confirmet & infirmet electiones, ut habetur cap. Cum olim 14. de Major. & obed. ibi: *Mandantes eisdem, ut cum Ecclesia Messan. vacet ad præfens, electionem suam confirmandam, prout de iure fuerit, vel etiam infirmandam præsentem Capitulo Messan. quid ni etiam possit approbare & reprobare Consecrarios?*

Approbatio est actus jurisdictionis ordinis.

Hoc enim non est actus Ordinis Episcopalis, sed jurisdictionis, non sibi specialiter delegate à Pontifice, sed ordinariæ; nam à Trident. simpliciter tribuitur Episcopis ratione sui muneris. Et aliunde est actus valde necessarius ad administrationem curæ Episcopalis: ergo non est verisimile, Capitulum esse privatum hæc potestate, ita ut toto tempore Sedis vacantis, non possit exponi vel approbari Consecrator in illo Episcopatu; sed quòd oporteat ad Summum Pontificem accedere.

110. Aliquod Abbatem possit approbare, probatur.

Simili modo argumentor, & probo illud idem jus competere Abbatibus exemptis: quia & ipsi constituti sunt à Pontifice quasi loco Episcoporum, & cum jurisdictione Episcopali, ita ut subditi eorum nullum alium Superiorem agnoscant, præter Summum Pontificem; ergo vel recurrendum foret ad Sedem Apostolicam, quod non est verisimile, vel hi Abbates possunt pro subditis suis approbare & exponere Consecrarios.

Confirmatur Suarez.

Hoc confirmat usus, inquit Suarez Disp. 28. Sect. 5. n. 3. mihi enim constat plures Abbates hujusmodi exercere hunc actum, ut Compluti, Regii, Pincis, & Metinæ Campetris, quos non est verisimile usuros fuisse hæc potestate, nisi in hoc Decreto essent comprehensi: quod maximè confirmat, quia nunquam in hoc illis contradicium est. Hæc ille.

Responsio ad Propositionem 108.

Quantum ad responsionem Cardinalium, ait idem Auctor n. 4. se illum in suo originali viderè non potuisse, nec sibi constare quàm authentica sit. Præterea verba citata facile possunt ad dictum sensum accommodari, ut nul-

ut nullus præterquam Episcopus vel strictè, vel cum extensione à nobis declarata debeat se interponere in his, quæ spectant ad approbandos Sacerdotes sacre Confessionis ministros. Atque hæc de nomine Episcopi. Ad rem veniamus, id est, maturè expendamus, cujus Episcopi approbatio sit necessaria.

111. Probatur itaque prima pars Conclusionis, videlicet olim sufficisse approbationem cuiuscumque Episcopi sive originis, sive beneficii, sive domicilii, sive penitentis, sive Confessarii, sive loci, ubi auditur Confessio, probatur, inquam, ex verbis Conc. Trident. quæ non determinat aliquem Episcopum, sed simpliciter requirunt Episcopi approbationem ibi: *Aut ab Episcopis per examen, &c.* Quæ verba cum sint odiosa, in quantum revocatoria juris antiqui, quo Sacerdotes absque tali examine, aut approbatione poterant audire Confessiones, strictè videntur interpretanda, juxta Reg. Juris 15. de Reg. Juris in 6. *Ordia restringi & favores convenit ampliari.* Et Reg. 28. eodem: *Qua à iure communi exorbitant, nequaquam ad consequentia sunt trahenda.*

Ergo, nisi aliud constet de mente Concilii, verba illa sic sunt interpretanda, ut sufficiat approbatio unius Episcopi, cuiuscumque ex jam nominatis, ad accipiendam jurisdictionem, & ubique gentium audiendas Confessiones: nam Sacerdos ab aliquo ipsorum approbatus, simpliciter est approbatus ab Episcopis.

112. Siquidem ly *Episcopis*, non debet intelligi, quasi singuli Sacerdotes debeant approbari à pluribus Episcopis, alioquin singuli etiam in eadem Diocesi deberent à pluribus esse approbati, quod clarè falsum est; sed ideo utitur Concilium verbo pluralis numeri, quia sunt multi Episcopi, qui approbant, etiam si sufficiat unus. Proinde non accipitur illa vox copulativè, quasi ab omnibus; sed copulativè, scilicet quilibet ab aliquo.

113. Nonne dicitur Iaco. 5. v. 14. *Infirmatur quis in vobis? Inducat Presbyteros Ecclesie, & orent super eum, ungentes eum &c.* Quis propterea docet, unctionem unius Presbyteri non sufficere ad validum, immo licitum Sacramentum? Ergo argumentum desumptum ex ly *Episcopis*, nullius est momenti.

Fortius argumentum desumitur ex Declarationibus Cardinalium, quarum prima refertur sub hac forma verborum: *Congregatio Concilii respondet, approbatum ab alio, quam à Valentino Episcopo, in Diocesi Valentina non censeri approbatum ab Ordinario.* Quæ verba refert Eman. Rodrig. in exposit Bullæ §. 5. se vidisse & legisse in Epistola ad Archiepiscopum Valentinum.

Respondent Aliqui, de illa Declaratione non constare authenticè; quod maximè verum est post Decretum Urb. VIII. de quo supra.

Atque ut constaret authenticè, & de ipso responso, & de circumstantiis, sub quibus datum fuit, & de quæsito ex parte Archiepiscopi, secundum quod explicari debet responsum; equidem verba illa non cogunt. Nam, inquit Dicastillo disp. 10. n. 251. cum in Diocesi Valentina, sicut in plerisque aliis, sint multæ personæ exemptæ, & in dignitate quasi Episcopali constitutæ, quæ sunt Superiores Ordinarii suorum subditorum, & in Iubila, sicut & in Bulla Cruciatæ (quæ maximè reddebat sollicitum Archiepiscopum Valentinum, quia toto anno durat, & singulis annis habetur) dicatur posse eligi approbatum ab Ordinario, poterat quis putare, quod sufficeret, si aliquis Regularis esset approbatus à suo Superiore, qui est Ordinarius illius; ut censetur ibi approbatus, & de tali dicitur, non censeri approbatum. Hæcille.

Sensus igitur verborum est: *Approbatum ab alio pro Diocesi Valentina, quam à Valentino Episcopo, v. g. à Superiore Regularium, in Diocesi Valentina non censeri approbatum ab Ordinario.* Fortè etiam per *Alium* potest intelligi Episcopus alterius Diocesis, qui subditum suum approbare non simpliciter & absolute, sed determinatè pro Diocesi Valentina.

Alia verò ratio esset, si aliquis Episcopus daret Sacerdoti sibi subdito absolutam & sine ulla restrictione approbationem. Nam talem approbationem posse servire pro toto mundo, satis clarè significat Suarius Disput. 28. Sect. 7. n. 3. in fine dicens: *Si proprius Ordinarius velit, videtur dare absolutam approbationem, declarando hanc personam esse idoneam simpliciter ad hoc ministerium; quia hoc non excedit jurisdictionem ejus, quia hæc declaratio est per modum cuiusdam iudicii vel sententiæ, quæ dari potest absolute de persona ab habente in illam directam jurisdictionem, abstrahendo ab omni respectu ad loca vel personas.*

Unde potest dici, talis Episcopus tunc dicere jus extra territorium suum: nam sententia in uno loco data, quæ tunc adhæret suo modo tali personæ, habet effectum ubique locorum, qui cum illo quodammodo incedit. Sic excommunicatus ab uno Episcopo, est ubique excommunicatus, & Licentiatas in una Universitate, ubique habet testimonium publicum scientiæ, & sic de aliis. Ita Suarez.

Et quod ipse dicit de Ordinario Confessarii, quid ni ego possim dicere de Ordinario penitentis, & de quolibet Ordinario? Quia, inquis, obstat alia Declaratio Card. sequentis tenoris: *Santissimus Dominus noster declaravit tempore Iubilai posse omnes Regulares confiteri peccata sua Sacerdotibus approbatis ab Ordinario ad audiendas Confessiones: in Bulla enim non fit mentio, nisi de Ordinario eorum, qui audituri sunt Confessiones; non autem de Ordinario penitentium.*

Dicastillo,

114. Absolute approbatio unius Episcopi potest servire pro toto mundo juxta Suarez.

115. An id possit intelligi de Ordinario penitentis?

Videret quod non, propter duplicem Declarationem Card.

Accedat tertia Declaratio in hæc verba: Sanctissimus Dominus noster auditâ relatione Congregationis declaravit, Episcopum vigore privilegii in cap. fin. de Pœnit. & remiss. non posse sibi eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit adhuc ad formam huius Decreti admissus seu approbatus ad audiendas Confessiones.

Suárez. Propter has duas Declarationes Suarius supra Sect. 6. n. 10. absolute docet, Episcopum, de quo Concilium loquitur, esse debere Ordinarium ejus, qui auditurus est Confessiones.

Bonacina. At verò Bonac. Disp. 5. de Sacram. q. 7. p. 4. §. 1. n. 21. propter primam Declarationem requirit approbationem Episcopi loci, in quo fit Confessio.

116. Sed sicut prima Declaratio non cogit, ut jam ostensum est, ita neque secunda aut tertia, ut jam ostendo. Primò; quia de illis non constat authenticè juxta Decretum Urbani.

Secunda. Secundò; ut constaret authenticè, utraque intelligi potest de eo, quod ordinariè solet contingere; porò ordinariè contingit, quòd Confessarius expositus, sit approbatus à proprio Ordinario.

Tertia. Tertiò; responsum intelligendum est juxta materiam quæsitam. Quæsitum autem secundæ Declarationis erat; An possent Regulares confiteri Sacerdotibus, quos Episcopus ut suos subditos approbaverat (prout ordinariè fit) & Sanctissimus responderet, de illis mentionem fieri, nempe de approbatis ab Ordinario, id est, Episcopo, qui tunc erat approbator illorum, qui ibi erant audituri Confessiones, & non de Ordinario pœnitentium, scilicet Religiosorum, de quibus erat mota quæstio, quia in Bulla fit mentio Ordinarii loci; Prælati autem Regularium quàmvis sint Ordinarii, non tamen Ordinarii loci.

Itaque ex hac Declaratione illud ad summum sequitur, quòd Religiosi possint confiteri alicui Sacerdoti, approbato ab Episcopo, estò non sit approbatus à Prælato Religionis, quod parùm facit ad propositum.

117. Quantum ad tertiã Declarationem, quæsitum erat; An Sacerdos, nullam omnino habens approbationem, posset eligi ab Episcopo. Et respondet Pontifex non posse, supple, nisi priùs eum approbet, & sic fiat ejus subditus quoad istum actum.

Episcopus potest approbare Religiosum alterius Diœcesis, estò ab Ordinario domicilii non sit approbatus.

Sanè nemo negabit, quod docet quotidiana praxis Episcoporum Belgii, qui pro suis subditis, consequenter etiam pro seipsis approbant Religiosos alterius Diœcesis, estò ab Ordinario domicilii non sint approbati: nam eo ipso quòd quis se subijcit examini, & approbationi alicujus Episcopi, fit aliquã ratione subditus illius; cur ergo non possit eum approbare pro se & suis subditis? Noli dubitare, saltem ut in propria Diœcesi ipsos absolvat.

118. Sed quid si Episcopus, v. g. Gandensis sit

in Diœcesi Antverpiensi, poteritne ibi approbare Sacerdotem Antverpiensem, & factâ approbatione eum eligere in Confessarium? Aliqui intelligunt prædictam Declarationem de tali casu, & dicunt talem approbationem non valere. Ego autem dico, Episcopum, v. g. Gandensem, existentem Antverpiæ, ibi posse approbare Religiosos, & alios Sacerdotes pro seipso & suis subditis, prout ab aliquot hinc annis fecit Episcopus Ruremondensis, existens Mechliniæ; ibi approbans Guardianum Conventus nostri & alios Patres.

Fateor, approbatio est actus quasi jurisdictionis, sed voluntariæ; sicut ergo Absolutio sacramentalis, quæ est propriè dictus actus jurisdictionis, potest exerceri extra proprium territorium, quia est actus jurisdictionis voluntariæ; cur non etiam illa approbatio? Aveo audire & videre rationem disparitatis.

Cæterùm, dicere, Pontificem in illa Declaratione statuissè speciale jus, ut Episcopus non possit pro seipso approbare, secùs pro aliis, non habet speciem veritatis. Et cum aliunde generaliter loquatur de Episcopo, sine limitatione ad alienum Episcopatum; dico iterùm, vel generaliter posse approbare tam pro se, quàm pro suis subditis; tam in proprio Episcopatu, quàm in alieno; vel generaliter non posse, neque pro se, neque pro suis subditis; neque in proprio; neque in alieno Episcopatu.

Quod postremùm, nobis satis durum videtur, quàmvis Arriaga disp. 42. n. 25. nullam in eo duritiem sentiat; quin potius, inquit, illud est valde conforme citatis Declarationibus.

Respondeo; citatas Declarationes nihil aliud velle, quàm observandum esse Decretum Conc. Trident. eoq̃e comprehendi etiam Episcopos & Religiosos. Quomodo autem Trident. intelligendum sit, consule consuetudinem, quæ est optima legum interpres, ubi non satis apertè ex verbis legis potest colligi mens Legislatoris.

Interim miratus fui, quando apud præfatum Auctorem eadem disp. n. 13. legi sequentia verba: Quidquid de improbabilitate ejus sententiæ (quæ admittit sufficere approbationem cujuscumque Episcopi) sit, rejicienda illa erit, si usurpetur in ea generalitate, ut scilicet Episcopus Parisiensis v. g. posset me hic Pragæ manentem approbare pro toto mundo: quia reverà ea non est approbatio Ordinarii, sed Episcopi in genere. Trident. autem non casu usum est verbo Ordinarii, quod dicit relationem ad oves, sed ut ostenderet, debere esse Episcopum vel ejus, qui constitetur, vel saltem audientis Confessiones, aut certè ejus loci, ubi fit Confessio: non enim ea vox debet se habere disparatè ad Confessionem; & fortasse

An Episcopus possit eligere Sacerdotem in aliena Diœcesi, non possit approbare aliquem Sacerdotem in aliena Diœcesi pro se & suis subditis.

Approbatio est actus jurisdictionis voluntariæ.

Episcopus Parisiensis non potest approbare quem pro subditis.

Zaga.

Arriaga. Trident. cum in illis de casu.

Episcopus Decretum casu.

120.

Affert Arriaga Trident. cum in illis de casu.

723.

fortasse neque illius Auctores eam tam latè intellexerunt. Hæc ille.

De quo videtur mihi posse dici: Quandoque bonus dormitat Homerus: quippe Trident. non utitur verbo *Ordinari*, saltem in meo libro; an in libro Arriagæ, credat qui volet. Usum est Conc. verbo *Episcopi*, ut evidens est ex textu, secundùm diversas impressiones, quas propriis oculis inspexi

111. Quid si ego dixero, non casu usum esse, sed ut ostenderet, nec debere esse Episcopum ejus, qui confitetur, nec audientis Confessiones, nec ejus loci, ubi fit Confessio? Quamquam semper sit illius, qui approbatur; nam, sicut dictum est, hoc ipso quod aliquis petit approbationem, seipsum subjicit quoad illum actum approbanti, adeoq; agnoscit eum pro suo Episcopo.

Quid ni ergo Episcopus Parisiensis me, Lovanii manentem, & nihilominus per litteras vel nuntium me submittentem ejus examini & approbationi, quid ni, inquam, possit me approbare, si non pro toto mundo, saltem pro suis subditis? Immo pro toto mundo, nisi aliquid, præter verba Tridentini, obstat? Profecto falsum videtur, ut iterum noto contra Lugonem disp. 21. n. 31. eadem verba esse in Concil. & in Bulla Iubilæi, cum Bulla utatur verbo *Ordinari*; Trident. autem verbo *Episcopi*, juxta diversas, ut statim dixi, impressiones illius Concilii tam antiquas, quam novas.

122. Interim Concil. communiter sic intelligitur, & expressissimè eo verbo utitur Urb. VI. Bulla: *Cum sicut accepimus*, quam habes supra Conclusionè 2. Tantum hic addo principium Bullæ ad majorem elucidationem: *Cum sicut accepimus* (ergo loquitur de re aliqua non aded antiqua aut nota) *aliquibus Religiosis quorundam Ordinum seu Congregationum à Sede Apostolica indultum fuerit, ut sacramentales personarum secularium Confessiones auctore valeant, etiam si ab Episcopis Diocesanis ad id examinati & approbati non fuerint: nec desint, qui temerè assererent, hoc ipsum privilegium cæteris quoque aliorum Ordinum Regularibus competere, ex amplissimis privilegiorum communicationibus, quas ab eadem Sede Apostolica obtinuerunt, & hinc saluberrimum Sacri Conc. Trident. Decretum desuper sancitum penitus everteretur.* Nos &c.

Ergo Pontifex tantùm vult servari Decretum Concilii Trident. intelligens per verbum *Episcopi*, quo utitur Trident. Episcopum Diocesanum seu Ordinarium, qui an debeat esse Ordinarius Confessarii, an verò sufficiat Ordinarius pœnitentis, vel loci ubi fit Confessio, ne verbulo in illa Bulla insinuat.

Et ne faceres vim in plurali numero, *Episcopis diocesanis*, §. 1. utitur Pontifex verbo numeri singularis dicens, *Abique Ordinarii examine & approbatione.*

123. Igitur hæc Bulla non opponitur nostræ sen-

tentiæ, nec reddit eam improbabilem, ut perperam sentit Lugo supra n. 29. ibi: Cæterùm quidquid sit de hujus sententiæ probabilitate tempore præterito: nunc jam non videtur posse ullum habere locum post Decretum Sanctissimi Domini nostri Urb. VIII. editum anno 1628. quo revocavit omnia privilegia & licentias audiendi Confessiones sine approbatione ab Episcopis Diocesanis & absque examine facto ab Ordinario: & si quæ erant privilegia contraria cujuslibet Ordinis vel Congregationis, omnino abstulit: quia aliqui fortasse prætendebant per communicationem se habere tale privilegium, ut semel approbati in urbe à Vicario Papæ, censerentur approbati in toto orbe absque novo examine.

Quod quidem privilegium ego nunquam apud aliquem Ordinem inveni: apud Congregationem verò Oratorii de Urbe, de qua rumor sparsus fuerat, inveni Bullam Sixti V. quam refert ad litteram Antonius Naldus Clericus Regularis in Sum. verbo *Confessio* n. 39. in qua inter alia privilegia, pro quorum perpetua confirmatione instabat S. Philip. Neri, erat hoc, ut approbati in urbe non indigerent aliâ approbatione extra urbem; quod quidem concessit Sixtus V. sed talibus verbis, quibus gratia redditur ferè inutilis; nempe, ut semel, prævio examine; in urbe approbati; possint absque alio examine audire ubique Confessiones de consensu Ordinariorum.

Nostra etiam Societas facultatem habuit, ut semel approbati possent audire Confessiones in itinere, & transitu in iis locis, in quibus non adesset Episcopus, nec ejus Vicarius: quæ non erat facultas illa, ad quam Pontifex alludere videtur in illo Decreto, audiendi Confessiones liberè ubique, absque nova approbatione. Ex illo autem Decreto arguitur jam efficaciter, & à fortiori, si etiam ex privilegio non licet id facerè, quantò minùs de rigore juris sufficere unica approbatio pro toto orbe iis, qui nullo privilegio potiuntur? Hactenus Eminent.

Sed nititur falso fundamento; supponit quippe, quod probandum erat, videlicet, Pontificem locutum de tali privilegio; ut semel approbati in urbe à Vicario Papæ, censerentur approbati in toto orbe absque novo examine. Hoc, inquam, probandum erat. Et quomodo Lugo posset hoc probare, cum in ipsa Bulla illius privilegii non meminerit Pontifex, nec ipse Eminent. unquam apud aliquem Ordinem istud invenerit? Et tamen ait Pontifex: *Cum sicut accepimus, aliquibus Religiosis &c.* Si dixeris; potest fieri, ut aliquod tale privilegium sit, etsi Lugo id nunquam invenerit. Consentio: sed unde probatur, aliquod tale privilegium esse?

Ego inveni non illud, sed simile privile-

Bulla Urbani VIII. Cum sicut accepimus, non reddit improbabilem nostram sententiam, Lugo.

124

gium in Compend. Privil. tit. *Absolutio quoad quoddam*

Q 3 *seculares*

Clement 7.
concessionem
Confessoribus
Ordinis
Minorum.

seculares 1. §. 16. quo Clemens VII. concessit, quod Confessores Ord. Minorum semel presentati alicui Episcopo pro Confessionibus audiendis, ut moris est presentari, post unam presentationem, non teneantur amplius presentari, etiamsi ad aliam transferantur Diocesim.

125.
Quomodo
explicetur
à Rodrig.

Sed hoc Aliqui intelligunt, respectu unius Episcopi, & unius Diocesis tantum, ita quod in una Diocesi non requiratur nisi unica presentatio, etiamsi presentati ad tempus ad aliam Diocesim transferant, & postea ad illam, in qua presentati fuerant, revertantur. Ita Rodrig. tom. 1. qq. Reg. q. 59. a. 5. secutus Collect. Privil.

Explicatio
ejus probatur
1.

Probat 1. quia ille intellectus magis accedit ad jus commune, à quo non debemus recedere, nisi contrarium expresse concessum videamus. Secundo, quia sic consuevit intelligi alia similis concessio Eug. IV. quæ ait, quod quando fratres se semel presentaverint Episcopis, & obtulerint suos casus, licet alibi postea ad habitandum se transferant ad tempus, & postea revertantur ad eandem Diocesim, non sit necessarium iterum se presentare eisdem Episcopis, vel suos casus de novo obtinere. Ita habetur in Compend. supra n. 3.

Confirmatur
ex c. 16.
de Verb.
signif.

Confirmatur hæc intelligentia; cum enim sit præjudicialis Ordinariis, debet strictè interpretari, juxta ea, quæ in jure notantur cap. Olim 16. de Verb. signif.

126.
Oppositum
ex eod. cap.
confirmat
Auctor.
Corduba,

Sed ego ex illo cap. potius confirmo oppositum, quod docet Corduba in Annot. ad §. 16. supra allegatum, videlicet, privilegium Clem. VII. latè esse interpretandum: nam sic lego cap. Olim. citato: Quia verò quidam mandatum nostrum interpretari aliter, quàm deceat moluntur (cum beneficia Principum sint interpretanda largissimè) nostrum aperiendum duximus intellectum &c. Cum ergo privilegium illud sit beneficium Principis, quid ni largissimè sit interpretandum?

Profectò sic strictè intellectum, nullum est privilegium, cum simili modo quilibet Sacerdos secularis possit audire Confessiones sine nova approbatione. Deinde talis intelligentia est contra proprietatem verborum, aut certè extra proprietatem, & similibus lapsis omnia privilegia poterunt eludi.

Respondetur
ad privilegium
Eugenii.

Quantum ad privilegium Eugenii illud erat de absolvendis à certis casibus, ut patet ex verbis, & serviebat pro scrupulis atque ad evadendas vexationes Ordinariorum. Ut omittam proprietatem verborum, quæ postulant talem intellectum. Ergo similiter intelligendum est privilegium Clem. VII. Neg. Confeg. Disparitas patet ex dictis. Alioquin hoc privilegium ad nihil valeret.

127.
Diluitur
responsio
Rodriguez.

Nec valet responsio Rodrig. sup. Sæpè invenitur propter ignorantiam supplicentium, quod circa eandem rem concessionem multiplicantur: nam hæc ignorantia probanda est, & donec probetur, præsumitur scientia, cum illo

tempore in Ordine essent plurimi viri docti.

Hinc Corduba supra: dicit quidam Pater in hujusmodi satis eruditus & fide dignus, quod debet intelligi latè, sic videlicet, quod Confessor semel debet presentari, non teneatur amplius se presentare in eadem Diocesi, nec in alia quacumque, ad quam se transferit ad morandum ad tempus, vel in perpetuum: sed jam censetur semper & ubique debet presentari; & ratio est, quia intentio impetrantis hanc concessionem fuit talis (ut ipsemet impetrator dixit) & intentio Papæ concedentis conformatur intentioni impetrantis, nisi aliunde sit dolus, ut est communis practica & regula Juristarum. Hæc ille.

Sed nunquid hoc privilegium revocatum per Trident. aut per Bullam Urbanianam? Non puto. Quod ergo? Respondeo, privilegium audiendi Confessiones sine approbatione vel unius saltem Episcopi. Plus quippe non important verba Tridentini, ut supra vidimus, & per consequens idem & non amplius significant verba Urb. VIII. qui illam Constitutionem edidit, ne Decretum Concilii Trident. penitus everteretur.

Dices; privilegium Clem. VII. tantum postulat presentationem, non autem approbationem; ergo saltem quoad hoc ei derogatum est per Trident. & Bullam Urbanianam.

Transseat totum; neque enim de hoc jam disputamus, sed solum quærimus, an una approbatio sufficiat, & dico iterum, neque ex verbis Trident. secundum se consideratis, neque ex verbis Urb. VIII. satis probari necessariam esse approbationem in singulis Diocesibus, supposita scilicet jurisdictione, de qua fortè intelligi posset privilegium Clem. VII.

Cum enim Clemens V. Clement. Dudum. de Sepult. ff. Prædicat. & Minor. legitime presentatis, concessisset jurisdictionem tantum pro Diocesi illius Episcopi, cui fuerant presentati, ut patet ex illis verbis: Extra civitates & Dioceses, in quibus fuerint deputata, per quas eas volumus, & non per provincias deputari, Confessiones nullatenus auditura, Clemens VII. extendit jurisdictionem etiam ad alias Dioceses.

Si autem à me quæritur, ad quid ergo serviat privilegium Greg. XIII. concessum Patribus Societ. Iesu, de quo supra, & refertur in Compend. Societ. Iesu tit. Confess. §. 2. hisce verbis: Confessarii Societ. Iesu ac Predicatores ab aliquo Ordinario semel approbati, & à suis Superioribus ad huiusmodi munera deputati, quandoque sive in mari, sive in terra iter faciant, possunt, non repugnantibus tamen Curatis parochialium Ecclesiarum, verbum Dei predicare, & quorumcumque Christi fidelium Confessiones audire, dummodo id non faciant in oppidis aut locis, in quibus Ordinarii existunt, nisi eorum licentiâ desuper obtentiâ.

Respondeo; concessum fuisse pro majori securitate. Sicut in eadem Confit. quæ incipit:

Decet,

Decet, conceditur, ut scrupulis agitati securè acquiescant iudicio Confessarii. Item, ut qui ingre-
diantur Societatem, & habent bona omnino incerta,
possint ea prudentem iudicio in causas pias distribuere.
Quæ tamen sunt juris naturæ.

& talis iudicii testimonium, quo Episcopus
fidem facit in tota Ecclesia, quod talis sit
aptus, ut legitimus Superior possit ei jurisdic-
tionem delegare pro suis subditis, si tali ap-
probatione sit contentus.

Sicuti assumptus ad gradum Licentiæ aut
Doctoratus in una legitime constituta Univer-
sitate, potest in Iudicem delegatam, aut etiam
ordinarium eligi in Regionibus, quæ non
sunt sub eodem Principe, si electores eâ appro-
batione seu assumptione sint contenti. Et sic
uti Doctor factus in quacumque Univer-
sitate, aptus censetur, ut cæteris concurrentibus aper-
riat litteras Apostolicas, quæ inscribuntur:
*Discreto viro Confessori, Magistro in Theologia, aut
Decretorum Doctore*, & eas exequatur in foro
conscientiæ & Confessionis.

Licentiæ
aut Doctor
in una Uni-
versitate
ubique est
talis.

Et verò testimonium legitime constitui
Tabellionis seu Notarii unius civitatis, aut
etiam Nationis, nonne fidem facit in alia ci-
vitate, aut Natione, etiam sub alio Principe
supremo? Quamvis ergo potiori ratione in Ec-
clesia Dei: quæ ubique subest generali Con-
cilio legitimo, quale est Trident. & uni su-
premo capiti Pontifici, poterit admitti iudi-
cium & testimonium unius Episcopi legitime
constituti, ut valeat in tota Ecclesia Dei, præ-
sertim cum approbatus inde non accipiat ju-
risdictionem, sed solum authenticum testimo-
nium aptitudinis, ut possit illi conferri iuri-
dictio? Possibilitas ergo est ostensa.

135.
Similiter
Tabellio
unius civi-
tatis fidem
facit ubique

Porrò quod fieri potuit, factum esse, satis
probatum puto ex ipsis verbis Trident. quon-
iam si Episcopi in Trident. congregati vo-
luisse subicere Sacerdotes tam Regulares
quam sæculares pluribus approbationibus, il-
lud sine dubio expressis terminis pronun-
tiasent, cum de illorum iure ageretur: quod
cum non fecerint, adversus eisdem est inter-
pretatio facienda juxta Reg. Iuris 57. de Reg.
Iuris in 6. *Contra eum, qui legem dicere potuit
aperitiss, est interpretatio facienda.* Et Reg. 30.
eodem: *In obscuris minimum est sequendum.*

Non videtur
Trident.
voluisse
subicere
Sacerdotis
pluribus ap-
probationibus.

Reg. 57. de
30. de Reg.
Iuris in 6.

Pertranseo rationes, propter quas Aliqui
requirunt approbationem Episcopi Confessa-
rii; Alii approbationem Episcopi penitentis;
Tertii approbationem Episcopi loci; quia non
sunt nisi congruentiæ, quæ non solent effi-
citer probare intentum, quod dependet à li-
bera voluntate Dei, aut hominis, hoc aut
illud præcipientis. Spectat quidem ad Episco-
pum loci, providere de idoneis Sacerdotibus;
sed non minus spectat ad Pastorem ovis, pro-
videre huic de bono immediato Pastore. Et
verò iudicium de alicujus doctrinâ; à quo me-
lius potest dari, quam ab eo, qui novit per-
sonam, adeoque ab Episcopo Confessarii?

136.
Rationes
congruenti-
sime

Ecce triplex ratio congruentiæ, propter
quam Conc. Trident. potuisset præcipere vel
approbationem Episcopi Confessarii, vel Epi-
scopi loci, vel Episcopi penitentis. Quid
præ-

propter
quas potu-
isset Trid.
præcipere
approbatio-
nem vel E-

131.
Obiectio

132.
Obiectio

133.
Obiectio

134.
Obiectio

135.
Obiectio

136.
Obiectio

137.
Obiectio

138.
Obiectio

piscopi
Confessarii,
vel pœni-
tentis, vel
loci.

137.
Probatur,
hodie non
sufficere op-
probatio-
nem unius
Episcopi pro
toto mun-
do, ex quo-
dam Brevi
Innoc. X.

Declaratio
Card.

Alia Decla-
ratio.

138.
Confirmatio
hanc Decla-
rati. per In-
noc. X.

præceperit, ex verbis, quibus utitur, non satis constat, & ideo quousque apertius declarasset mentem suam, probabilis omnino fuit valor approbationis unius Episcopi ex illis tribus indeterminatè.

Sed nunquid hodie apertius declaravit mentem suam pro aliquo determinatè? Videtur quòd sic, quæ est secunda pars Conclusionis, & probatur primò ex Brevi quodam Innoc. Papæ X. quod incipit: *Cùm sicut accepimus* (30. apud Cherubinum) expeditum Anno 1648. 14. Maii in iudicio contradictorio auditis sæpius Illustrissimo Domino de Palafox & Mendoza Episcopo Angelopolitano ex una, & Clericis Societatis Nominis Iesu ex altera partibus. In qua determinantur 26. utrimque proposita dubia, administrationem Sacramentorum, jurisdictionem Episcopalem, & exemptionem Regularium præcipuè concernentia.

Porrò nonum dubium sic sonat: *Vtram Regularis quicumque, etiam Societatis Iesu, possit administrare Sacramentum Pœnitentia secularibus absque licentia Episcopi Diocesani, etiamsi in aliena Diœcesi approbatus sit.*

Respondit autem Congregatio Card. Regularis, etiam Societatis Iesu, in una Diœcesi ab Episcopo approbatus ad Confessiones secularium personarum audiendas, nequaquam posse in aliena Diœcesi huiusmodi Confessiones audire sine approbatione Episcopi Diocesani.

Decimum dubium sequentis est tenoris: *An Episcopus contra dictos Regulares, audientes in sua Diœcesi Confessiones secularium absque sua approbatione, vel Concionantes absque licentia Episcopi intrâ vel extra proprias Ecclesias, possit procedere, eos à talibus ministeriis removendo, sive præceptis & aliis iuris remediis coercendo.*

Respondit autem Congreg. Card. Eisdem Regularibus, qui Confessiones personarum secularium audiunt sine approbatione Episcopi loci, vel prædicant in Ecclesiis sui Ordinis, non petiti illius benedictione, aut in aliis Ecclesiis absque ipsius licentia, vel in Ecclesiis etiam sui Ordinis ipso contradicente, posse Episcopum in vim Constit. felicis recor. Gregor. XV. quæ incipit: *Inscrutabili Dei providentiâ, tamquam Sedis Apost. Delegatum, administrationem Sacramenti Pœnitentia, ac manus prædicationis interdiceret, eosq; iuris remediis coercere & punire.*

Atque ut nihil deesset his Declarationibus, quoad vim obligandi universam Ecclesiam, sequentibus verbis eas confirmavit Innocent. dicens: *Quapropter ut præmissa firmiter subsistant, & inviolabiliter observentur: Nobis pro parte Ioannis Episcopi huiusmodi fuit humiliter supplicatum, ut illa auctoritate Apostolica confirmare de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictis Ioannis Episcopi votis hac in re annuere, illumq; specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes &c. præsertim responsa & resolutiones auctoritate præ-*

dictâ, tenore presentium confirmamus & approbamus, illiq; Apostolica firmitatis vim & robur adiciamus, & inviolabiliter observari mandamus, salâ tamen semper in præmissis auctoritate dictæ Congregationis. Decernentes sic, & non aliter in præmissis per quoscumque Iudices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Card. etiam de latere Legatos iudicari ac diffiniri debere, ac irritum & inane, si quid secus à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Apostolicis ac universalibus, Provincialibusq; & Synodalibus Conciliis editis generalibus & specialibus Constitutionibus & Ordinationibus; nec non Ecclesie Angelopolitana ac Societatis prædictæ, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel aliâ quavis firmitate roboratis siatis; & consuetudinibus, privilegiis quoque indultis & litteris Apostolicis, eidem Ecclesie & Societati, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisq; efficacioribus & insolitis clausulis, ac decretis etiam irritantibus, etiam motu proprio, ac etiam consistorialiter, & aliâ quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de illis eorumq; totis tenoribus specialibus, specificis, expressis & individuis, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores presentibus pro plenè & sufficienter expressis habentes, illis aliis in suo robore permansuris ad effectum præmissorum specialiter & expresse derogamus, ceterisq; contrariis quibuscumque. Datum Rome apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 14. Maii, an. 1648. Pontificatus nostri an. 4.

Cùm autem Clerici Regulares Societatis Iesu prætenderent ex pluribus capitibus præfatas litteras Pontificis non esse justificatas, novam desuper Audientiam obtinuerunt, & iteratò negotium examinandum & definiendum commisit Innoc. particulari Congregationi nonnullorum S. R. E. Cardinalium ac Rom. Curie Prælatorum, qui partibus etiam in contradictorio pluries auditis, earumque oppositionibus maturè perpensis decreverunt prout sequitur, videlicet:

Cùm sub die 14. Maii 1648. emanaverit Breve SS. Domini nostri super controversis vertentibus inter Episcopum Angelopolitanum ex una, & Patres Societ. Iesu ex altera: Patres verò prædicti prætendentes ex pluribus capitibus Breve non esse iustificatum, obtinuerint à Sanctitate sua novam Audientiam; Congregatio nonnullorum Eminent. S. R. E. Card. ac Rom. Curie Prælatorum, super huiusmodi differentis ab eodem Sanctissimo specialiter deputata, partibus etiam in contradictorio pluries auditis, singulisq; oppositionibus maturè perpensis, censuit prædictum Breve esse iustificatum, ac promde illius executionem.

executionem nullatenus esse impediendam aut retardandam. Datum Roma die 4. Mensis Febr. 1652.

140. *Confirma-
tio Pontifi-
cia.*
Quam Declarationem idem Pontifex confirmavit sub hac forma verborum: Cùm sicut eiusdem Ioannis Episcopi nomine Nobis nuper expositum fuit, ipse Ioannes Episcopus preinsertum Decretum, pro firmitate eius subsistentia & observatione, Apostolica nostra confirmationis robore communiti summopere desideret. Nos eiusdem Ioannis Episcopi voti hac in re benigne annuere, ac ipsum Ioannem Episcopum specialibus favoribus & gratiis profectui volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris & penis à iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innotatus existit, ad effectum presentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus, eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis, inclinati, preinsertum ultimum Decretum huiusmodi, ac omnia & singula in eo contenta, Apostolica auctoritate, tenore presentium, confirmamus & approbamus; illisque inviolabilis Apostolica firmitatis robur adicimus, ac illa inviolabiliter observari mandamus. Decernentes sic & non aliter in promissis per quoscumque Iudices ordinarios vel delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores & S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, indicari & definiri debere, ac irritum & inane si secus super his, à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus omnibus illis, que in preinsertis nostris litteris volumus non obstat, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 19. Novembr. 1652. Pontif. nostri an. 9.

139. Ecce prima probatio & Declaratio Card. pro secunda parte Conclusionis. Et audio dicentem: Non plus ultra: res conclamata est, quis imposterum audeat sustinere, unicam approbationem sufficere pro toto mundo? Quis adhuc audeat dicere: Regulares in una Diocesi ab Episcopo approbati ad Confessiones personarum secularium audiendas, possunt in alia Diocesi huiusmodi Confessiones audire sine approbatione Episcopi Diocesani?

141. *Responso
quodam ad
illas Declar.*
Ego audeo, reponit quispiam, fretus S. Congreg. Card. quæ 16. Iunii an. 1658. inter alios libros prohibet Tomum 4. Magni Bullarii Romani, SS. Pontificum Urb. VIII. & Innoc. X. Constitutiones complectentem; editionis novissimæ Lugdunensis, factæ sumptibus Philippi Borde, Laurentii Atnaud &c. donec expurgatur ab adjectis. Expurgatus autem juxta Decretum S. Congreg. die 27. Iulii 1657. permittitur. Expurgari autem debet ut sequitur: Auferatur Constitutio 25. incipiens: Sacrosancta Rom. Ecclesia, live pag. 279. deleatur à linea: Bulla Confirmationis Religionis Clericorum, usque ad lineam: Constitutio super approbatione. Auferantur præterea sex pa-

gina à pag. signata 289. usque ad paginam signatam 300. live à linea paginæ 289. incipientem; In nomine Domini Amen, deleatur usque ad lineam pag. 300. incipientem, Declaratio nullitatis litterarum. Auferantur, inquam, illa, & ablatum erit Breve Innoc. aut certe justificatio ejus, ut insipienti Bullarium Sole meridiano clarius apparebit. Igitur Plus ultra; alioquin res non est conclamata.

Fateor, & ideo adjungo secundam probationem, desumptam ex quodam Breve SS. D. nostri Alex. VII. ad Illustrissimum ac Reverendissimum Episcopum Antegavensem sequentis tenoris: Venerabilis Frater Salutem & Apostolicam Benedictionem Litteris Nostri ad fraternitatem Tuam, die 29. Decemb. datis; scripsimus, controversias inter te, & istius Diocesis Regulares veritantes, Nos viris in Sacra Theologia & Canonum peritia planè versatis discutendas commississe, isque auditis fore ut illas omnino decideremus. Deinde post accuratum examen unanimi eorum censurâ Nobis relata, & Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum votis etiam intellectis, propositiones in Decreto, quod accipies ex Venerabili Fratre Archiepiscopo Cesarea Nuntio Nostro; contentas, prout in eo qualificata leguntur, auctoritate Apostolica declaravimus; & declaratas decernimus, ac tales ab omnibus haberi præcepimus. Quibus peractis speramus concordiam istic & quietem pristinam communem cum omnium satisfactioe reddi- tum iri &c. Datum Roma apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 26. Febr. 1659. Pontif. nostri an. 4. Signatum F. Florentinus.

Jam autem tertia propositio in Decreto contenta, hæc erat: Regulares Ordinum Mendicantium semel approbati ab uno Episcopo ad Confessiones audiendas in sua Diocesi, habentur pro approbatis in aliis Diocesis, nec novâ Episcoporum indigent approbatione. Regulares habent potestatem absolvendi à peccatis Episcopo reservatis, etiam si ab Episcopo auctoritas ipsa ipsis indulta non fuerit.

Sequitur ejus qualificatio: Quoad primam partem est falsa; & saluti animarum perniciofa. Quoad secundam partem est falsa, auctoritati Episcoporum & Sedis Apostolicæ iniuriosa. Quid tibi videtur benigne Lector, adhuc Plus ultra desideras, ut nobiscum dicas: Hodie videtur requirit approbatio Episcopi Diocesani, id est, loci, in quo auditur Confessio?

Planè, inquis, desidero justificationem istius Decreti; nam, ut quidam Doctor Sorbonicus aliquibus retulit; illi Decreto à Regularibus contradicatur, immo revocatum auditur. Quod si verum est, nullum ex eo Regularibus præjudicium generatur; adeoque manent in prioribus terminis.

Manent prorsus, si verum est, quod dixit ille Doctor Sorbonicus; sed quoniam magis constat de veritate Decreti, quàm de veritate dicti illius Doctoris; donec clarè constet de illa revocatione, in praxi tenendum.

R. ne qui-

142. *Alia proba-
tio 2. partis
Concl. ex
quodam
Breve Alex.
VII.*

143. *An illud
Decretum
sit revoca-
tum.*

ut quilibet curet approbationem obtinere ab Ordinario domicili, & dum in alia Diœcesi versatur, eam similiter à Diœcesano obtineat, si ibi Confessiones subditorum illius excipere velit, præsertim quando Episcopi id exigunt. Quidquid enim sit de primæva mente Trident. aut verbis illius; videmus Ecclesiæ sensum & praxim eò planè vergere. Ita Herinex part. 4. tract. 4. disp. 5. n. 43. in fine.

144.

Dicitur autem notanter: Si ibi Confessiones subditorum illius excipere velit; quia olim Quàmplures docuerunt, siñe nova approbatione posse excipere Confessiones subditorum Ordinarii domicili, à quo priùs fuerat approbatus: nam Absolutio est actus jurisdictionis voluntariæ, adeoque exerceri potest extra proprium territorium, ut patet ex alibi dictis.

Parochus potest absolvere suum parochianum extra propriam Diœcesim.

Impræsentiarum sufficiat communis praxis; nullus enim Parochus timet absolvere suum parochianum extra propriam parochiam, imò & Diœcesim. Cur ergo timeret Regularis? Quippe in jure comparatur Parochis, Clement. Dudum. de Sepult. ibi: Per huiusmodi autem concessionem nequaquam intendimus personis seu Fratibus ipsis ad id valere deputatis, potestatem in hoc impendere ampliozem, quàm in eo Curatis vel parochialibus Sacerdotibus est à iure concessa. Ergo similem potestatem Pontifex intendit concedere.

Unde quòd ibidem ponitur: Extra civitates & Diœceses, in quibus fuerint deputate, per quas eas volumus, & non per provincias deputari, Confessiones nullatenus audiantur. Intellige, subditorum alterius Diœcesis.

Ut autem tolleretur omnis ambiguitas, quæ maximè in his, quæ pertinent ad debitam animarum medelam, debet tolli, concessit Sixtus IV. prout habetur in Monumentis (in 1. impressi. fol. 64. & in 2. fol. 6. concess. 128. & fol. 99. concess. 335.) Ordinum & in supplemento: Quòd Fratres Minores debent presentari, vel gratiosè à Prælati recepti, possint extra Diœcesim suam subditos illorum audire, cum hoc possint Curati de iure. Ita refert Rodrig. qq. Reg. tom. 1. q. 60. a. 5.

Rodriguez.

145.

Quilibet Sacerdos ab Ordinario domicili approbatus potest subditos illius Ordinarii absolvere extra propriam Diœcesim.

Atque eandem potestatem tribuit Suarius Disp. 28. Sect. 6. n. 4. cuilibet Sacerdoti, ab Ordinario domicili approbato, dicens: Si subditus Episcopi Conimbricensis, Olyssipone existens, & habens Bullam Cruciatæ ibi inveniat Sacerdotem approbatum ab Episcopo Conimbricensi, poterit ibi eum eligere, sicut posset etiam confiteri suo Parocho, si ibi esset: ergo non est necessaria approbatio ab Episcopo loci, nisi in Ordine ad subditos illius Episcopi.

Antecedens, inquit Suarez, videtur certissimum: quia ibi & verba Concilii, & clausula Bullæ in omni rigore servantur, & illa

existentia in tali loco est valde accidentaria. Hæc ille. Qui ibidem sic argumentatur: Si non obstante necessitate jurisdictionis, potest esse valida Absolutio, data in alieno territorio, siñe jurisdictione Episcopi illius loci, cur non siñe approbatione?

Igitur Innoc. X. & Alex. VII. suprà intelligendi veniunt, prout etiam Synodus Mechliniensis a. 1607. tit. 5. cap. 1. sequentis tenoris: Nemo, etiam Regularis, Confessiones secularium, nequidem Sacerdotum, audire presumat extra territorium articulum, nisi aut parochiale beneficium obtineat, aut ab Ordinario loci idoneus indicatus, & admissus fuerit, intelligendi, inquam, veniunt de Episcopo loci, in ordine ad subditos illius Episcopi; secus subditos alterius Episcopi, qui per accidens ibi existunt, nisi aliquid aliud obstet, quod bene est notandum.

Præterea non est dubitandum, quin Regulares approbati ab Episcopo proprio domicili, possint ibi audire quoscumque alienos, seu subditos aliorum Episcoporum. Id enim in terminis concessit Fratribus Minoribus Paulus IV. Bulla: Ex Clementis 1. apud Rodrig. ibi: Insuper ut pro tempore deputatos Confessores Fratres Ordini Minor. Observantia huiusmodi omnium quarumcumque Diœcesim, utriusque sexus Christi fidelium ad eos pro tempore recurrentium Confessiones audire, eosq; etiam in casibus & censuris &c. posse absolvere.... Apostolica auctoritate prædicta indulgemus ac de novo concedimus &c.

Idem priùs concesserat Paulus III. Bulla: Cum inter cunctos. 7. apud Rodrig. ibi: Nō non illis ex vobis, qui Presbyteri fuerint, quorumcumque utriusque sexus Christi fidelium ad vos undecumque accedentium, Confessiones audiendi, & Confessionibus diligenter auditis, ipsos & eorum singulos.... absolvendi, ac eis pro commissis penitentiam salutarem iniungendi.... plenam & liberam facultatem auctoritatis Apostolicæ beneplacito concedimus.

An idem possint Sacerdotes sæculares, pendet ex tacita licentiâ Episcopi alterius Diœcesis, vel ex consuetudine, cum siñe illa non habeant jurisdictionem in alienos; quæ præter approbationem necessaria est. Unde per Bullam possunt eligi ab alienis, quia per hanc recipiunt jurisdictionem à Pontifice.

Si autem à me quaeritur, an Religiosus possit approbari pro certo tantum loco, vel tempore, aut genere personarum, & an semel absolute approbatus, possit ab eodem Episcopo, vel ab eius successore denuò examinari & reprobari? Respondeo citius: